

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

E szavakkal zárul Jézus búcsúbeszéde tanítványai körében az utolsó vacsorán, azelőtt, hogy halálra adnák. Ezt megelőzően magvas, lényegre törő beszélgetés során tárta fel mély kapcsolatát az Atyával, és a tőle kapott küldetését.

Jézus most elhagyja a földet és visszatér az Atyához, a tanítványok pedig a világban maradnak, hogy folytassák művét. Jézushoz hasonlóan gyűlölni és üldözni fogják, még halálra is adják őket (vö. 15, 18.20; 16,2). Nehéz teljesíteni küldetésüket, amint Jézusnak is nehéz volt. Ő jól ismer minden nehézséget és próbatételt, amellyel barátai találkozni fognak: „A világban üldözést szenvedtek” – mondta épp az imént (16,33).

Jézus az utolsó vacsorán összegyűlt apostolokhoz szól, de szeme előtt lebeg a tanítványok minden nemzedéke, akik a századok folyamán követni fogják, így a mi nemzedékünk is.

Valóban ránk is érvényes, hogy az utunkat kísérő örömök mellett ott van az „üldöztetés” is: a jövőt illető bizonytalanság, a munkanélküliség, a szegénység és a betegség, a természeti katasztrófa vagy a háború szenvedései, az otthoni vagy a népek közötti erőszak. Ott vannak a kereszténységünkből adódó üldöztetések is: a mindennapos harc, hogy az evangéliumhoz hűen éljünk, a tehetetlenség érzése a társadalomban, amely mintha közömbös lenne az isteni üzenettel szemben, vagy a gúnyolódás, a lenézés, sőt, még a nyílt üldöztetés is az egyházzal szembenálló emberek részéről.

Jézus személyesen is átélte, tehát jól ismeri az üldöztetést, mégis azt mondja:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Határozott és biztos állítása ellentmondásnak tűnik. Hogy mondhatja Jézus, hogy legyőzte a világot, amikor néhány pillanattal azután, hogy ezt kimondta már el is fogták, megostorozták, elítélték, a legkegyetlenebb és legszégyenteljesebb módon megölték? Hogy győzött volna,

amikor inkább úgy tűnik, elárulják, megtagadják, megsemmisítik és csúfos vereséget szenved.

Miben áll a győzelme? Természetesen a feltámadásban: a halál nem tudja őt birtokában tartani. Győzelme oly hatalmas, hogy bennünket is részesít belőle: jelenvalóvá lesz közöttünk és magával visz az élet teljességébe, az új teremtésbe.

De már ez előtt is megnyilvánult a győzelme, szeretetének legnagyobb tettében, amikor életét adta értünk. Ebben a vereségben teljes mértékben győzedelmeskedik. Behatol a halál minden apró szegletébe, és megszabadít bennünket attól, ami nyomaszt, mélyen átalakít, és ezen túl mindenben, ami negatív, ami sötétség vagy fájdalom, abban vele találkozhatunk, Ő Isten, a Szeretet, a teljesség.

Pált rendkívüli öröm tölti el valahányszor Jézus győzelmére gondol. Azt mondja, hogy ha Jézus diadalmaskodott minden viszontagságon, és még a halált is legyőzte, akkor vele és benne mi is le tudunk győzni minden nehézséget, sőt, általa, aki szeret minket, nem csak győztesek vagyunk, hanem biztosak „abban, hogy sem halál, sem élet [...], sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, mely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm 8,37; vö. 1Kor 15,57).

Így már érthető Jézus felhívása, hogy semmitől se féljünk:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!”

Egész hónapban Jézusnak ezt az ígését tarjuk szem előtt, hogy bizalommal és reménnyel töltsön el. Bármilyen kemény és nehéz körülmények közé kerülünk is, biztosak lehetünk abban, hogy Jézus már magára vette és legyőzte azokat.

Bennünk ugyan nincs akkora lelki erő, mint Jézusban volt, de Ő velünk van és velünk harcol. Amikor fejünk felett összezsapnak a nehézségek, a próbatételek és a kísértések hullámai, azt mondhatjuk neki: „Ha te legyőzted a világot, akkor az én *üldöztetésem*et is le tudod győzni. A családommal, a munkatársaimmal együtt úgy érzem, hogy ez áthághatatlan akadály, úgy tűnik, nem győzzük, de veled közöttünk bátorságot és erőt meríthetünk, hogy szembenézzünk

ezekkel a viszontagságokkal és felülkerekedjük rajtuk.

Nem diadalmaskodó elképzelésünk van a keresztény életről, mintha minden könnyű lenne és eleve megoldott. Jézus épp akkor győzedelmeskedik, amikor a szenvedés, az igazságtalanság, az elhagyatottság és a halál küzdelmét éli át. A diadal azt jelenti, hogy szeretetből szembe tudunk nézni a fájdalommal, és hiszünk az életben a halál után.

Jézushoz és a vértanúkhöz hasonlóan egyes kérdésekben mi is csak a mennyországban fogjuk meglátni a teljes győzelmet a rossz felett. Sokszor félünk a mennyországról beszélni, mintha ez a gondolat valami kábítószer lenne, hogy ne kelljen bátran szembenézni a nehézségekkel, érzéstelenítő, hogy enyhítsük a szenvedést, ürügy, hogy ne kelljen harcolnunk az igazságtalanság ellen. De nem így van, a Mennyország reménye és a feltámadásba vetett hit határozottan arra készítet, hogy szembenézzünk a viszontagságokkal, támaszt nyújtsunk másoknak a próbatételek idején, és elhiggyük, hogy az utolsó szó a szereteté, mely legyőzi a gyűlöletet, az életé, mely diadalt arat a halálon.

Tehát, amikor nehézségekkel találkozunk személyesen, vagy a mellettünk élőkben, vagy a világ különböző részein élő emberekben, forduljunk megújult bizalommal Jézushoz, aki jelen van bennünk és közöttünk. Ő legyőzte a világot és bennünket is részesít győzelmében, kitárja előttünk a mennyország kapuját, ahová azért ment, hogy helyet készítsen nekünk. Innen meríthetünk bátorságot, hogy szembenézzünk a próbatételekkel és mindent le tudunk győzni Jézusban, aki erőt ad.

Fabio Ciardi OMI

/forrás: www.fokolare.hu/